

"No čo, Monči, čo si zas vyviedla?" mama sa ma pýta, keď som už asi tretíkrát do nej drgla chrbtom pri hraní sa s bábikou.

Sedela v kresle, popíjala kávu a ja som sa opierala o jej kreslo. V rukách som držala drobnú bábiku, česala som jej husté dlhé vlasy, mala ich dlhšie ako bola ona sama. Úlohy som si spravila v družine, aby mi zostalo viac času na hranie. Len nebyť Emky a Nikolky, možno by som sa hrala vo svojej izbičke.

"Nič, mami, len dnes chce prísť Emka a Nikolka na návštevu."

"Mne to nevadí, len budem dnes prať a upratovať."

"Lenže..."

"Lenže?!"

"Lenže oni sú zo školského časopisu a si chcú vyfotiť, čo robíme na krúžku šikovných rúk," rýchlo to dostanem zo seba.

"A v čom je problém?"

"No vieš... Mne tie veci zničil Peťkov pes. Predvčerom, keď sme išli zo školy ma zhodil. Niečo mi spadlo do kalúže, niečo Dunčo roztrhal," je mi do plaču, tie krásne obálky sa mi ozaj podarili, vysnívaná izba z lepenky bola na zjedenie pekná.

Mama stiahne pery, obočie sa zmraší, mama veru pomáhala.

"Mami, mami, prosím," moje zopnuté ručičky skúšajú šťastie.

Pozerám na ňu túžobne, snáď mi ešte raz pomôže.

"Ach, ty trdlo! Pomôžem. Ale tú lepenkovú izbietku už nestíhame vyrobiť. Pôjdeme spolu do obchodu, pomôžeš mi s nákupom. Cestou porozmýšľam nad niečím pekným a jednoduchým."

Cestou do obchodu som neustále na mamu pozerala. Musela som ju navigovať, určite si zas píše s niekym cez Facebook, len teraz bola vážna, nechichotala sa jak minule, keď jej písal ujo Milan tie sprosté vtipy, čo jej mama ani nechcela povedať.

"Ty choď do potravín, ja pôjdem do papiernictva," mama mi dáva lístok, no kupujem ako obyčajne chlieb, mlieko, maslo a dvadsať deka šunkovej.

Po chvíli sa opäť stretáme, mama má veci asi v kabelke, kto vie, čo kúpila. No tesne pred domom stretám Emku i Nikolku.

"Bežte sa hrať na ihrisko, ja musím ešte povysávať," mama asi čosi plánuje, lebo sme vysávali včera, ja ju avšak neprezradím, viem, že potrebuje čas.

"Monikáááá!" z okna nad ihriskom vytŕča hlava mojej mami.

Vezieme sa hore výt'ahom, bývame síce na druhom poschodí, ale som už veľmi unavená z hrania sa na schovávačku.

Vyzujeme sa, a vediem moje kamošky do mojej izby. Na spálni sa pribuchnú dvere, otec je už doma. Veľmi sa vždy hnevá, keď sme hluční, lebo v práci ma veľa strojov, ktoré mu zvonía v ušoch aj doma a musím mu aj dva razy opakovať, či hlasno hovoriť, aby ma počul.

"Waaaaau!" Emka s Nikolkou už obdivujú niečo, čo som ešte nestihla zistiť, lebo som si išla do kúpeľne umyť ruky.

Ale kde sú moje dvere? Kde zmizli?

Namiesto nich visel vo dverách krásny záves. Skladal sa zo šiestich prúdov farebných častí. Boli to rôzne červené, modré, žlté alebo zelené drôtičky stočené do seba. Každá tá jedna časť mala očko na jednom konci a také mini na druhom konci.

"Dievčence, dávajte si pozor, aby ste sa na tých zicherkách nepopichali," kričí mama z kuchyne.

Aha, to malé čudo sa volá zicherka.

"Jasné, mama."

Ideme opatrne dnu. Izbu mám upratanú, na posteli mačičkovú deku, na stene plagáty Elsy, mojej obúbenej princeznej z Ľadového kráľovstva.

"Čo to je?" opýta sa ma Emka.

"To je náramok, Emka, ty si ale sprostá," Nikolka nechtiac zachraňuje situáciu.

Na oku drôtika sú rôzne korálky a striedavo medzi nimi sú tiež zicherky, tie čudné veci s jedným okom, na ktorých sa nemáme popichať. Aj Nikolka si berie jeden náramok a dáva si ho na ľavú ruku. Emka ho má na pravej a mne zostáva jeden náramok s väčším okom. Ten má po dve zicherky a keď si ho dám na hlavu, vrkoč mám jak Elsa, vyzerá to ako princeznovská korunka.

"Klaníame sa, Vaša Výsosť," najprv Emka a potom aj Nikolka sa mi ukláňajú.

Všetky tri sa tomu zasmejeme. Chceme si tľapnúť všetky tri naraz, no zrazu Emka s Nikolkou zjajknú.

Niektoré zicherky sa do seba zamotali. Dievčatá ťahajú, a zrazu...

"Au," vykrične Nikolka a jej ruka je náhle červená.

"Ach, vy, kačiatka moje," moja mama počula ako jačíme, tak nás prišla utíšiť.

Mama ošetrila Nikolke ruku. Nálepka s Hello Kitty sa našťastie Nikolke páči, tak sa na mňa nehnevá.

Potom obdivujeme všetky tri záclonu, na ktorú su zicherkami pripevnené rôzne obrázky. Mama síce vybrala také čudné, ale keď kamošky odídu, určite mi pomôže ich zmeniť, aby som nedopadla ako Nikolka. Rada si síce lepím tie Hello Kitty nálepky tiež, ale robím to, iba keď sa chcem ozdobiť, nie preto, že tie nálepky potrebujem.

Mama každej podáva ešte klbko, vraj jej to poradila teta z roboty, aby sme boli stále veselé. Farebné klbko sa páči každej z nás, máme radi pesré gumičky, z ktorých je zostrojené. Mne tam chýba fialová, ale to vyriešim, keď kamošky odídu, gumičkou z vlasov.

"Monika, máš to tu pekné. Si šikovná," chváli ma Emka, Nikolka jej prikyvuje.

"Nie, ja mám šikovnú mamu," skúšam mamu objat', no tá sa skloní a ja jej dávam pusu na líčko ako poďakovanie za to, že ma zachránila.